

Vida de Maria (VII): Naixement de Jesús a Betlem

En aquest cas el text sobre la vida de la Mare de Déu s'atura en l'escena del naixement de Jesús a Betlem.

13/01/2011

Octavi Cèsar August ha disposat el cens dels habitants de l'orbe romà. L'ordre arriba a tots: des del més ric al més pobre. A Palestina, s'ha de fer segons els usos i costums jueves: cada un a la seva ciutat d'origen.

També Josep va pujar de Galilea, del poble de Natzaret, a Judea, al poble de David, que es diu Betlem, perquè era de la família i descendència de David. Josep havia d'inscriure's juntament amb Maria, la seva esposa. Maria esperava un fill (Lc 2, 4-5) .

Així, amb aquesta senzillesa, l'evangelista comença la narració de l'esdeveniment que havia de canviar la història de la humanitat. El viatge era llarg: uns cent vint quilòmetres. Quatre dies de camí –si tot transcorria normalment– en alguna de les caravanes que de Galilea viatjaven cap al sud. Maria no estava obligada a realitzar-lo, era deure del cap de família. Però com deixar-la sola, si estava a punt de donar a llum? I, sobretot, com no acompanyar Josep fins a la ciutat on -segons les Escripures- havia de néixer el Messies? Josep i Maria van haver de descobrir en aquell estrany caprici del llunyà emperador la mà

de l'Altíssim, que els guiava en tots els seus passos.

Era Betlem un petit llogaret. Però, en ocasió de l'empadronament, havia adquirit una animació insòlita. Josep es va dirigir amb Maria a l'oficial imperial per pagar el tribut i inscriure's amb la seva dona en el llibre dels súbdits de l'emperador. Després, va començar a buscar un lloc on passar la nit. La tradició ens el presenta trucant infructuosament de porta a porta. Per fi va al *khan* o fonda pública, on sempre es pot trobar un forat. No era més que un pati tancat per murs. Al centre, una cisterna proveïa d'aigua; al seu voltant s'acomodaven les bèsties de càrrega i, adossats a la paret, uns coberts per als viatgers, coberts d'un rudimentari sostre. Sovint estaven dividits per envans formant compartiments, on cada grup d'hostes gaudia de certa independència.

No era el lloc oportú perquè la Mare de Déu donés a llum. Ens imaginem el sofriment de Josep, en aproximar-se l'hora del part, per no trobar un lloc adequat, *perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se (Lc 2, 7)*, escriu lacònicament sant Lluç. Algú, potser el mateix propietari del *khan*, va haver d'advertir que, als afores, hi havia coves que s'utilitzaven per a albergar el bestiar a les nits fredes; potser podrien acomodar-se en alguna d'elles, mentre passava l'aglomeració i s'alliberava algun lloc a la ciutat.

La divina Providència es va servir d'aquestes circumstàncies per mostrar la pobresa i humilitat amb que el Fill de Déu havia decidit venir a la terra. Tot un exemple per als qui seguirien a través dels segles, com explica sant Pau: *coneixeu prou bé la generositat de nostre Senyor Jesucrist; ell, essent ric, es va fer pobre per vosaltres, perquè us enriquíssiu amb*

la seva pobresa (2 Cor 8 , 9). El Rei d'Israel, el Desitjat de totes les nacions, el Fill etern de Déu, ve al món en un lloc propi d'animals. I la seva Mare es veu obligada a oferir-li, com a primer bressol, un estret pessebre.

Però l'Omnipotent no vol que passi totalment inadvertit aquest esdeveniment singular. *A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat (Lc 2, 8).* Ells, els últims de la terra, gent transhumants amb els ramats que tenien cura per compte d'altres, seran els primers a rebre l'anunci d'aquest gran portent: el naixement del Messies promès.

De sobte, un àngel del Senyor se'ls va presentar, i la glòria del Senyor els envoltà de llum. I es van omplir de gran temor. L'àngel els va dir: "*No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una*

*gran alegria..." (Lc 2, 9-10). I, després de comunicar la Bona Nova, els va donar un signe pel qual el podrien reconèixer: *trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora (Lc 2, 12).**

Immediatament, davant els seus ulls sorpresos, es va materialitzar una multitud d'àngels que lloava Déu dient: *Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima (Lc 2, 14).*

Es van posar en camí. Potser van prendre uns presents per obsequiar a la mare i al nadó. L'homenatge va ser per Maria i per Josep la prova que Déu vetllava sobre el seu Fill. També ells s'omplirien de goig davant el goig ingenu d'aquella gent i ponderarien en el seu cor com el Senyor es complau en els pobres i humils.

Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que

havien vist i sentit: tot ho van trobar tal com els ho havien anunciat (Lc 2, 20). Al cap de dos mil anys, també se'ns convida a proclamar les meravelles divines. Neix la claror d'un dia sant: veniu, pobles, adoreu el Senyor, que avui ha baixat a la terra una gran llum (Missa tercera de Nadal, aclamació abans de l'Evangelí).

J. A. Loarte

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/vida-de-maria-
vii-naixement-de-jesus-a-betlem/](https://opusdei.org/ca-ad/article/vida-de-maria-vii-naixement-de-jesus-a-betlem/)
(10/04/2025)